

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

MANDAY Personal CZ s.r.o.,
se sídlem Rohanské nábřeží 678/23, Praha 8
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Vokálem,
se sídlem D 2, Praha 2

proti
žalovanému

Ministerstvo práce a sociálních věcí
se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2020, č. j. MPSV-2020/154949-422/1,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 13. 10. 2020, č. j. MPSV-2020/154949-422/1, a rozhodnutí Úřadu práce České republiky, generálního ředitelství, č. j. UPCR-2020/41890/4, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Ondřeje Vokála, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce, generálního ředitelství ze dne 12. 6. 2020, č. j. UPCR-2020/41890/4, jímž bylo žalobci podle ust. § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti odňato povolení ke zprostředkování zaměstnání, udělené rozhodnutím Úřadu práce ze dne 5. 8. 2019, č.j. UPCR-2018/99689/15, a to z důvodu porušení povinnosti stanovené v § 58a zákona o zaměstnanosti, kterého se agentura práce dopustila tím, že zprostředkovala zaměstnání bez sjednaného pojištění podle § 58a zákona o zaměstnanosti.
2. Žalobce zastával názor, že podmínky podle ust. § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti by byly dány až tím, pokud by skutečně zprostředkoval zaměstnání, aniž by měl sjednané pojištění. Žalovaný naproti tomu měl za to, že podle citované normy je třeba postupovat již tehdy, pokud agentura práce nemá takové pojištění sjednané nejpozději ke dni, kdy rozhodnutí o vydání povolení ke zprostředkování zaměstnání nabylo právní moci.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. V žalobě žalobce uvedl, že rozhodnutím Úřadu práce ze dne 5. 8. 2019, č.j. UPCR-2018/99689/15, mu bylo uděleno povolení ke zprostředkování zaměstnání ve formě zprostředkování podle ust. § 14 odst. 1 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, tj. zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým se rozumí jiná právnická nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení.
4. Rozhodnutím ze dne 12. 6. 2020 odňal správní orgán I. stupně žalobci uvedené povolení ke zprostředkování zaměstnání z důvodu porušení povinnosti stanovené v ust. § 58a zákona o zaměstnanosti, kterého se žalobce dopustil tím, že zprostředkoval zaměstnání bez sjednaného pojištění podle ust. § 58a zákona o zaměstnanosti. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že od vydání povolení žádné zaměstnání nezprostředkoval, a tudíž neporušil své zákonné povinnosti; současně poukázal na to, že po udělení povolení začal vyjednávat s několika pojišťovnami ohledně získání zákonného pojištění záruky pro případ svého úpadku ve smyslu ust. § 58a zákona o zaměstnanosti.
5. Žalobce uvedl, že k naplnění zákonného ustanovení § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti je zapotřebí, aby žalobce zprostředkoval zaměstnání, a to bez sjednaného pojištění. Podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti „*se zprostředkováním zaměstnání rozumí zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým se rozumí jiná právnická nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její*

provedení.“ Jak žalobce uvedl ve odvolání, v rozhodné době nezprostředkoval žádné zaměstnání, a tedy nenaplnil zákonné kumulativní podmínky cit. ustanovení, a tudíž rozhodnutí o odebrání je nezákonné, stejně tak jako rozhodnutí o odvolání.

6. Argumentace žalovaného, který tvrdí, že „*absolutně nerozhoduje, zda odvolatel nějakou činnost fakticky vykonával, rozhodující je, že byl k dané činnosti oprávněn.*“, je v přímém rozporu s citovaným ustanovením ust. § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, který předpokládá k odejmutí povolení splnění podmínky zprostředkovávat zaměstnání bez sjednaného pojištění. Tento výklad žalovaného je extenzivní, jelikož aplikuje cit. normu též na situace, kdy ke zprostředkování zaměstnání nedochází a daná osoba je pouze držitelem povolení.
7. Pokud jde o prodlení žalobce se splněním zákonné povinnosti doložit sjednané pojištění generálnímu ředitelství Úřadu práce do 2 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o povolení ke zprostředkování zaměstnání dle ust. § 58a odst. 2 zákona o zaměstnanosti, to bylo způsobeno výlučně jednáním pojišťoven ve spojení s vyhlášeným nouzovým stavem, což též dokazuje skutečnost, že žalobce pojištění sjednal okamžitě po skončení nouzového stavu.
8. Žalobce nerozporuje, že nesplnil zákonnou povinnost stanovenou v § 58a odst. 2 zákona o zaměstnanosti, za což mu byla uložena pokuta ve smyslu § 140 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti. Nicméně za porušení této zákonné povinnosti není zákoně možné odejmout žalobci povolení, neboť výklad (gramatický, ani žádný jiný standardní či nestandardní) ust. § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Jak rozhodnutí Úřadu práce, tak napadené rozhodnutí je nezákonné. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí vydaná v obou stupních a aby žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že není pochyb o tom, že došlo k porušení právních předpisů došlo, kdy postup k odejmutí příslušného povolení je dán nejen na základě speciálního důvodu ukotveného v § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, ale je nutné ho také dovodit z § 63 odst. 2 písm. c) téhož zákona, neboť v posuzovaném případě došlo k porušení zákona o zaměstnanosti, což žalobce sám přiznává. Žalovaný má za to, že z § 58a zákona o zaměstnanosti vyplývá povinnost mít sjednané povinné pojištění nejpozději k právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání.
10. Povinnost sjednat pojištění záruky pro případ úpadku agentury práce je spjata právě s udělením příslušného povolení ke zprostředkování zaměstnání. Tato povinnost jednoznačně vyplývá jak z § 58a odst. 1, tak odst. 2 zákona o zaměstnanosti, kde je jasné uvedeno, že agentura práce, které bylo uděleno povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti je povinna sjednat pojištění záruky pro případ svého úpadku, a to ve výši zajišťující výplatu mzdy nejméně do výše trojnásobku měsíčního čistého výdělku všech svých zaměstnanců, které dočasně přiděluje nebo které bude dočasně přidělovat k výkonu práce u uživatele. Nejpozději ke dni nabytí právní moci je tak agentura práce s povolením k tzv. agenturnímu zaměstnávání povinna sjednat předmětné pojištění a toto doložit ve stanovené lhůtě úřadu práce. předmětné pojištění je nutné uzavřít nezávisle na tom, zda agentura práce svou činnost vykonává, tj. zaměstnává fyzické osoby za účelem jejich dočasného přidělení k uživateli.
11. Ze spisové dokumentace vyplývá, že žalobce zákonem požadované pojištění uzavřel až s platností ode dne 4. 6. 2020, tedy téměř deset měsíců po nabytí právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o

zaměstnanosti. Žalobce tedy zprostředkoval zaměstnání bez sjednaného pojištění minimálně v období od 29. 8. 2019 do 3. 6. 2020, kdy důsledkem tohoto jednání je odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání dle § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Přitom nerozhodovalo, zda žalobce nějakou činnost fakticky vykonával, rozhodující je, že byl k dané činnosti oprávněn, tj. že se stal agenturou práce a byl povinen dodržovat zákonem stanovené podmínky pro výkon této činnosti.

12. Ačkoliv nepředložení uzavření povinného pojištění není samo o sobě důvodem pro odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání, je nutné podotknout, že nesplnění povinnosti předložit sjednané pojištění vede k důvodnému podezření, že povinné pojištění nebylo vůbec sjednáno. Jelikož úřad práce měl za to, že pojištění nebylo skutečně sjednáno, bylo zahájeno správní řízení ve věci odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
14. Z obsahu spisu, předloženého žalovaným, je zřejmé, že žalobci bylo rozhodnutím Úřadu práce ČR, generálního ředitelství, ze dne 5. 8. 2019, č. j. UPCR-2018/99689/15, vydáno podle ust. § 60 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, povolení ke zprostředkování zaměstnání pro všechny druhy prací ve všech oborech, ve formě zprostředkování zaměstnání podle ust. § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti (zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým se rozumí jiná právnická nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení). Toto rozhodnutí nabylo právní moci a vykonatelnosti dnem 29. 8. 2019.
15. Dne 7. 4. 2020 Úřad práce ČR, generální ředitelství, žalobci oznámil zahájení správního řízení ve věci odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle ust. § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, a to z důvodu zprostředkování zaměstnání bez sjednaného pojištění podle § 58a zákona o zaměstnanosti. Správní orgán I. stupně konstatoval, že nebyla splněna povinnost agentury práce podle ust. § 58a zákona o zaměstnanosti do dvou měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o povolení ke zprostředkování zaměstnání doložit doklad o sjednání pojištění pro případ úpadku.
16. Žalobce se k věci vyjádřil dne 20. 4. 2020, přičemž z jeho vyjádření vyplývá, že z důvodů na své straně, jakož i pro okolnosti, které nemohl ovlivnit, nemá takové pojištění dosud sjednané. Výslovně uvedl, že od získání povolení žádného zaměstnance pro účely přidělování klientům nepřijal.
17. Pojistnou smlouvu s Českou podnikatelskou pojišťovnou, a.s. pak žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně dne 3. 6. 2020, s tím, že uzavřena byla téhož dne.
18. Správní orgán I. stupně vydal dne 12. 6. 2020 pod č. j. UPCR-2020/41890/4 rozhodnutí, kterým žalobci odňal povolení ke zprostředkování zaměstnání z důvodu porušení povinnosti stanovené v § 58a zákona o zaměstnanosti.
19. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce dne 29. 6. 2020 odvolal, s tím, že ihned po získání povolení ke zprostředkování zaměstnání začal vyjednávat s několika pojišťovnami, avšak

vzhledem na jejich požadavky doložit svou hospodářskou situaci a na vyhlášení nouzového stavu požadované pojištění uzavřel až po jeho skončení.

20. Toto odvolání zamítl žalovaný napadeným rozhodnutím, které odůvodnil právním názorem, že pojištění pro případ úpadku musí mít agentura práce sjednané nejpozději ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o vydání povolení ke zprostředkování zaměstnání. Lhůta dvou měsíců pro doložení pojištění se vztahuje jen k doložení dokladu o sjednání pojištění, nikoliv ke sjednání tohoto pojištění.
21. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
22. Mezi účastníky není sporu o skutkových okolnostech věci, sporná je pouze otázka výkladu ust. § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti.
23. Podle ust. § 58a odst. 1 zákona o zaměstnanosti *Agentura práce, které bylo uděleno povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b), je povinna sjednat pojištění záruky pro případ svého úpadku⁸⁴⁾ (dále jen „pojištění“), na základě něhož vzniká dočasně přidělenému zaměstnanci právo na plnění v případě, kdy mu agentura práce z důvodu svého úpadku nevyplatila mzdu.*
24. Podle ust. § 58a odst. 2 zákona o zaměstnanosti *Agentura práce podle odstavce 1 je povinna sjednat pojištění ve výši zajišťující výplatu mzdy nejméně do výše trojnásobku průměrného měsíčního čistého výdělku⁸⁵⁾ všech svých zaměstnanců, které dočasně přiděluje nebo které bude dočasně přidělovat k výkonu práce u uživatele. Sjednání pojištění je agentura práce povinna doložit generálnímu ředitelství Úřadu práce do 2 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o povolení ke zprostředkování zaměstnání.*
25. Podle ust. § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti *„Generální ředitelství Úřadu práce rozhodnutím povolení ke zprostředkování zaměstnání odejme, jestliže právnická nebo fyzická osoba zprostředkovává zaměstnání bez sjednaného pojištění podle § 58a.“*
26. Městský soud v Praze konstatuje, že totožnou právní otázkou se zevrubně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 6. 2021, č. j. 4 Ads 345/2020/28, přičemž závěry, jež tam koncipoval, městský soud právě pro jejich zevrubnost a instruktivnost zde v podstatném rozsahu cituje:

„[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele, že pro odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání žalobkyni byla rozhodná pouze skutečnost, že tímto povolením žalobkyně disponovala, nikoli skutečnost, zdali vykonávala faktickou zprostředkovatelskou činnost. Výklad pojmů „zprostředkování zaměstnání“ a „zprostředkovává“ je totiž zásadní pro další posouzení věci.

[17] Podle § 14 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, se zprostředkováním zaměstnání rozumí a) vyhledání zaměstnání pro fyzickou osobu, která se o práci uchází, a vyhledání zaměstnanců pro zaměstnavatele, který hledá nové pracovní síly, b) zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým se rozumí jiná právnická nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení (dále jen „uživatel“) a c) poradenská a informační činnost v oblasti pracovních příležitostí. Podle odstavce druhého téhož ustanovení, za zprostředkování zaměstnání podle odstavce 1 písm. b) se rovněž považuje, je-li cizinec vyslán svým zahraničním zaměstnavatelem k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou a obsahem této smlouvy je pronájem pracovní síly.

[18] Podle uvedeného ustanovení platí, že zprostředkováním zaměstnání se rozumí určitá předem popsaná činnost směřující k zaměstnání určité osoby u uživatele, a to včetně vyhledání příslušné pracovní pozice a odpovídající poradenské činnosti. Je proto zřejmé, že zprostředkováním zaměstnání je potřeba rozumět určitou činností či faktickými úkony vykonávanými agenturou práce, jež k takové činnosti získala příslušné oprávnění. Z citovaného ustanovení naopak nelze dovodit, že za zprostředkování zaměstnání je nutné označit již skutečnost, že agentura práce disponuje povolením ke zprostředkování zaměstnání. Jinými slovy, pokud by zákonodárce zamýšlel, aby zprostředkování zaměstnání nespočívalo v určité předem vymezené činnosti, jistě by do zákona o zaměstnanosti včlenil ustanovení, podle něhož by se zprostředkovatelskou činností rozumělo držení příslušného povolení.

19] Podle § 58a odst. 1 zákona o zaměstnanosti, *agentura práce, které bylo uděleno povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b), je povinná sjednat pojištění záruky pro případ svého úpadku (dále jen „pojištění“), na základě něhož vzniká dočasně přidělenému zaměstnanci právo na plnění v případě, kdy mu agentura práce z důvodu svého úpadku nevyplatila mzdu.* Podle odstavce druhého téhož ustanovení, *agentura práce podle odstavce 1 je povinná sjednat pojištění ve výši zajišťující výplatu mzdy nejméně do výše trojnásobku průměrného měsíčního čistého výdělku všech svých zaměstnanců, které dočasně přiděluje nebo které bude dočasně přidělovat k výkonu práce u uživatele. Sjednání pojištění je agentura práce povinná doložit generálnímu ředitelství Úřadu práce do 2 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o povolení ke zprostředkování zaměstnání.*

[20] Podle § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, *Úřad práce rozhodnutím povolení ke zprostředkování zaměstnání odejme, jestliže právnická nebo fyzická osoba zprostředkovává zaměstnání bez sjednaného pojištění podle § 58a.*

[21] Ve znění § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti je uvedena formulace „zprostředkovává zaměstnání bez sjednaného pojištění“. Městský soud přitom správně poukázal na skutečnost, že tentýž pojem „zprostředkovává“ je použit taktéž v písmenu f) téhož ustanovení. Podle stěžovatele je pro odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání rozhodné pouze to, že žalobkyně byla ke zprostředkovatelské činnosti oprávněna, nikoli otázka případného výkonu faktické činnosti. Vzhledem k výše uvedenému však takovému výkladu § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti nelze přisvědčit.

[22] Nejvyšší správní soud výše s odkazem na ustanovení § 14 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti konstatoval, že za zprostředkování zaměstnání je potřeba rozumět určitou zákonem předem popsanou činností spočívající v zaměstnání fyzických osob u uživatele. Stěžovatel však v rozporu s touto skutečností pojem „zprostředkovává zaměstnání“ ztotožňuje pouze s držením oprávnění ke zprostředkovatelské činnosti. Takový výklad však nemá oporu v zákoně, jak již správně konstatoval městský soud s odkazem na § 63 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti, a naopak by vedl k absurdním důsledkům spočívajícím v automatickém odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání v případě, kdy by agentura práce disponovala předmětným povolením, avšak přerušila svou činnost. Použil-li současně zákonodárce v jediném ustanovení totožné pojmy, nelze mít za to, že jejich význam je odlišný.

[23] Uvedené úvahy jsou současně zásadní pro stanovení rozhodného okamžiku, k němuž musí mít agentura práce příslušné pojištění sjednáno. Stěžovatel totiž namítl, že žalobkyně byla povinná sjednat pojištění podle § 58a zákona o zaměstnanosti nejpozději ke dni právní

moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání, jelikož od tohoto okamžiku má agentura zákonem o zaměstnanosti stanovena konkrétní práva i odpovídající povinnosti. Toto pojištění pak má povinnost sjednat i pro své budoucí zaměstnance. V opačném případě již od uvedeného okamžiku zprostředkovává zaměstnání bez příslušného povolení.

[24] Městský soud správně konstatoval, že zákon o zaměstnanosti v žádném ze svých ustanovení neurčil konkrétní lhůtu pro sjednání pojištění podle § 58a téhož zákona. Pouze v odstavci druhém větě druhé tohoto ustanovení je stanovena povinnost agentury práce doložit sjednání příslušného pojištění do dvou měsíců ode dne právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání. Porušení této povinnosti je pak postihováno jako přestupek podle § 140 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti.

[25] Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem konstatuje, že jelikož § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti agentuře práce zapovídá zprostředkovávání zaměstnání bez sjednaného pojištění, je nutné, aby toto pojištění měla sjednáno k okamžiku zahájení konkrétní zprostředkovatelské činnosti. V opačném případě je dán důvod pro odnětí jejího povolení ke zprostředkování zaměstnání. Nejzazším časovým okamžikem pro sjednání předmětného pojištění je uplynutí dvou měsíců ode dne právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání, které je současně agentura práce povinna doložit, jinak jedná v rozporu s § 58a odst. 2 větou druhou zákona o zaměstnanosti.

[26] Je tak třeba odmítnout námitku stěžovatele, že podle výkladu městského soudu by agentuře práce stačilo sjednat pojištění podle § 58a zákona o zaměstnanosti až po uplynutí například půl roku ode dne právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání, čímž by se stalo předmětné ustanovení neaplikovatelným. Agentura práce je totiž nejpozději do dvou měsíců od uvedeného dne povinna doložit sjednání tohoto pojištění, jinak se vystavuje hrozbě sankce za přestupek podle § 140 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti. Současně je potřeba přisvědčit tvrzení stěžovatele, že dvouměsíční lhůta podle § 58a odst. 2 věta druhá zákona o zaměstnanosti běží ode dne právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání, nikoli až od zahájení faktické zprostředkovatelské činnosti agenturou práce. To ostatně městský soud v odůvodnění jeho rozsudku vůbec netvrdil. Nicméně nedoložení sjednání pojištění v uvedené dvouměsíční lhůtě zakládá toliko odpovědnost agentury práce za přestupek podle § 140 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti, avšak nikoliv důvod pro odnětí jejího povolení ke zprostředkování zaměstnání postupem podle § 63 odst. 2 písm. d) téhož zákona.

[27] Uvedené úvahy totiž korespondují se smyslem a účelem pojištění sjednaného k zajištění mzdových nároků zaměstnanců agentury při jejím úpadku podle § 58a zákona o zaměstnanosti. Nevykonává-li totiž agentura práce dosud žádnou zprostředkovatelskou činnost či nemá-li zatím žádné zaměstnance k přidělení uživateli, tak žádné mzdové nároky ohroženy ani být nemohou. Stěžovatel tak bez bližšího důvodu lpí na povinnosti mít sjednáno pojištění nejpozději ke dni právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání, aniž by reflektoval skutečný smysl předmětného pojištění. Stěžovatel jen vyjádřil obavu z neaplikovatelnosti § 58a odst. 2 zákona o zaměstnanosti, aniž by zvážil pravý účel sjednání pojištění agenturou práce.

[28] Vzhledem k výše uvedenému tak Nejvyšší správní soud uzavírá, že výklad § 58a a § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti provedený správními orgány nemá oporu v

zákoně. Ten totiž v žádném ze svých ustanovení nestanoví povinnost mít sjednáno pojištění nejpozději ke dni právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání ani oprávnění Úřadu práce České republiky odejmout povolení ke zprostředkování zaměstnání při nesplnění takové údajné povinnosti.

[29] V posuzovaném případě tak bylo třeba mít za jednoznačně prokázané, zdali žalobkyně zprostředkovávala zaměstnání bez sjednaného pojištění, jak stanoví § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, neboť k odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání nestačila pouhá skutečnost, že žalobkyně neprokázala uzavření pojištění ve lhůtě uvedené v § 58a odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Jinými slovy, zákon o zaměstnanosti v § 63 odst. 2 písm. d) za důvod pro odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání stanoví pouze předchozí zprostředkovávání zaměstnání bez sjednaného pojištění, nikoli nesjednání pojištění v dvouměsíční lhůtě. Pokud by zákonodárce zamýšlel obdobně postihovat také nesjednání pojištění ve lhůtě podle § 58a odst. 2 zákona o zaměstnanosti, měl tak učinit jasnou zákonnou formulací.“

27. Městský soud v Praze konstatuje, že tyto závěry Nejvyššího správního soudu je bez výjimky nutno aplikovat i na věc nyní projednávanou. Nezbyvá proto než uzavřít s tím, že výklad § 58a a § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti provedený správními orgány obou stupňů nemá oporu v zákoně, protože ten v žádném ze svých ustanovení nestanoví povinnost mít sjednáno pojištění nejpozději ke dni právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání. Pak ovšem nemůže být dáno ani oprávnění Úřadu práce České republiky odejmout povolení ke zprostředkování zaměstnání pro nesplnění takové neexistující povinnosti. Jestliže tedy žalobce v době, kdy ještě neměl sjednáno pojištění podle § 58a zákona o zaměstnanosti, nezprostředkoval zaměstnání konkrétních osob, nemohl porušit ust. § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti.
28. Výklad shora citovaných norem zaujatý žalovaným, a jejich aplikace na jeho základě provedená tak způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, a proto podle ust. § 78 odst. 1 a odst. 3 soudního řádu správního zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť obě tato rozhodnutí byla založena na stejné právní vadě. Současně soud podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
30. Pro další rozhodování soud poukazuje na to, že o odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání rozhodnou správní orgány jen tehdy, pokud spolehlivě zjistí, že žalobce skutečně zprostředkoval zaměstnání konkrétních osob již v době, kdy ještě neměl sjednáno pojištění podle § 58a zákona o zaměstnanosti. Taková skutečnost však v dosavadním správním řízení zkoumána a šetřena nebyla. Bude tedy nezbytné, aby se správní orgány zabývaly tím, zda žalobce poté, kdy získal povolení ke zprostředkování zaměstnání, avšak ještě neměl sjednané předepsané pojištění, takové zprostředkování skutečně učinil nebo nikoliv.

31. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby, resp. z návrhu na přiznání odkladného účinku, ve výši 3000 Kč, resp. 1000 Kč, a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 3100 Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 12 228,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Ondřeje Vokála, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. listopadu 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu